

TESS M. PUFFROVÁ

BULLY
ROMANCE

The cover features a romantic illustration of a young man and woman. The man, on the left, is a football player wearing a teal jersey with purple accents and purple gloves. He is holding a brown football with white laces. The woman, on the right, is wearing a white collared shirt and a dark skirt, with her hair in a ponytail and wearing glasses. They are shown in profile, about to kiss. The background is a solid dark purple color.

Alfa
&
Omega

ZVRHLÁ HRA

Alfa & Omega

ZVRHLÁ HRA

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Tess M. Puffrová, 2024
Cover © Michaela Dopitová, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4980-5 (pdf)

TESS M. PUFFROVÁ

Alfa & Omega

ZVRHLÁ HRA

*Pro všechny, kteří nesní o princích.
Tady žádného prince nenajdete.*

Playlist

Chris Isaak – *Wicked Game*

Rosenfeld – *I Don't Need Your Name*

Robin Thicke feat. T.I., Pharrell – *Blurred Lines*

Unsecret feat. Ruelle – *No Good*

Jace Everett – *Bad Things*

Amy MacDonald – *The Road To Home*

Ruelle – *Secrets And Lies*

Kaleo – *Way Down We Go*

Linkin Park – *Friendly Fire*

Miley Cyrus – *Angels Like You*

Prolog

DYLAN

Blbý nápady vždycky chodí až po půlnoci. A ty nejllepší těsně nad ránem, po propařený noci. Dnešek nebyl výjimkou.

Unaveně jsem si povzdechnul a zabořil se hlouběji do koženýho křesla. Byly už skoro čtyři hodiny ráno a do naší klubovny jsme se doplahočili po večeru stráveným v nedalekém stripu. Nerozlučná dvojka Jeff a Turner se na protilehlý sedačce pořád vysmívali mladému Eliovi, kterej se celej rudej v obličejí rozmachoval a snažil se nějak vymluvit. Ale měl to marný.

„Řekni, funěla u toho jako parní lokomotiva?“ vyprsknul Jeff smíchy a ihned začal napodobovat zvuky, který bych dokázal přirovnat jen k pářícím se prasatům.

„Nefuněla! A bylo to úplně v pohodě, úplně normální!“ obhajoval se Eli hlasitě, ale kluci dál řvali smíchy. Smál bych se taky, ale byl jsem až moc unavenej, takže jsem radši mlčky cucal svoji skotskou a do debaty se nezapojoval.

Turner se chytil Jeffova funění a nadšeně se přidal. O dvě vteřiny pozděj už kluci na gauči předváděli kopulační pohyby a vylejvali pití kolem sebe po zemi.

„Jste čuráci!“ vyprsknul Eli a vypadal, že za chvíli praskne vzteky.

Uchechnul jsem se. „Tak jsi šukal tlustou babu, je to sice divný, ale když se ti to líbí...“ popíchnul jsem ho nevzrušeně.

Eli se na mě zamračil a trucovitě si vrazil ruce do podpaží. „Abyste věděli, byla fakt skvělá! To je jedno,“ utrhнул se nakonec. „Pořád

lepší šukat tlustou holku, než furt spát s těma děvčkama z Kappy Pí, který jste si tu navzájem vystřídali už nejmíň stokrát.“

Jeff s Turnerem konečně přestali kvičet a zamyšleně se zamračili. „Na tom asi něco bude,“ konstatoval Turner. I já musel uznat, že spát s některou z *kappaček* je už dost ohraný. Člověk k tomu musel bejt nadranej, aby dokázal zablokovat představy, kolik kluků z bratrstva si v tý holce už vymáchalo svoje nádobí.

„Ale hovno! To není žádněj důvod pro to chrápat s tlustoškou!“ nesouhlasil Jeff hlasitě. Vždycky si zakládal na tom, že spal jen s luxusníma holkama, který se daly srovnávat s topmodelkama. Občas jsem nechápal, na co je balil, ale asi to byla ta jeho dokonale upravená bradka, naditá peněženka a fakt, že byl týmovej quarterback – nejdůležitější hráč celýho mužstva. „Jó, kdybysme to brali jako součást přijímacího ceremoniálu, tak to je jiná.“

Turner zadusil smích. „Jako oběť pro bratrstvo?“

Jeff se na něj zazubil. „Přesně.“

Caleb, největší metrosexuál pod sluncem, se nadšeně otočil od zrcadla, kde doteď kontroloval svoje pěstěný obočí. „Heeej, to je dobrej nápad!“ zajásal a většina z kluků souhlasně zamručela.

Z křesla vedle mě se ozvalo hluboký zabručení, který mi nahnelo lehkou husí kůži. Koutkem oka jsem viděl, jak se Bradley předklonil a všichni bratři rázem zmlkli. „Vážně vám to přijde jako dobrej nápad po tom, co vyšetřujou Alfa Tau na Washingtonský?“

Caleb provinile sklopil oči ke svejm blyštivejm mokasínům. „To je pravda.“

Jeff se ušklíbnul. „Nováčkům tohle udělat nemůžeme, ale...“ dramaticky se odmlčel a vyzývavě zvednul jedno obočí. „Bradley letos na Paytonský končí a na prezidentský místo nás chce víc... Možná bysme to mohli pojmut *kreativně*,“ dořekl a střelil očima po Bradleyem. Ten předvedl úsměv, kterej v člověku vzbudil strach.

Takhle se uměl usmát jen Bradley Lefevre.

LANA

Fotbal. Pro někoho to je jen hra – pár desítek kluků se sejde na hřišti a hází si s míčem. Útočný tým jednoho mužstva se přetlačuje s obranným týmem toho druhého ve snaze prodrat se s míčem k soupeřově end zóně a získat tím body. Prostě jen dobrá zábava na dlouhé večery. Ale pro jiné je to něco víc, mnohem víc. Důvod, proč ráno vstát z postele, proč chodit, proč dýchat. Smysl života.

Když před pěti lety můj nejstarší bratr Noah oznámil otci, že se nepřipojí k missourským Tygrům a že místo studia na vysoké chce zůstat na naší farmě, otec s ním celý měsíc nepromluvil ani slovo. S obdobným sdělením za ním přišel o dva roky později i můj druhý bratr Joell. Ten sice nejdřív k Tygrům nastoupil, ale po čtyřech měsících leštění lavice vlastním pozadím to vzdal a radši se věnoval svému studiu v oboru zemědělství. Táta z toho byl zničený, jelikož fotbal byl jeho život. On sám po zranění v sedmdesátém devátém ukončil svou dosud zdárnou kariéru linebackera a stáhnul se na rodinnou farmu v srdci Missouri. Ze hřiště se přesunul před televizní obrazovku, a i když si nikdy nestěžoval a nestýskal si po svém starém životě, všichni jsme věděli, že by dal kdoví co za to, aby měl obě nohy zdravé a mohl se vrátit na hřiště.

Celá rodina kvůli němu žila fotbalem, a to i kdyby nechtěla. Což, jak se ukázalo, byl případ mých dvou bratrů. Na fotbal u televize se koukali rádi, rádi si hráli s míčem na dvorku, ale neměli dostatečnou motivaci na to, aby se dřeli o místo v řadách vysokoškolských

fotbalistů. Všichni jsme věděli, že i kdyby prošli tím šíleným cedníkem, po vysoké by s fotbalem stejně skončili. Jen málo hráčů je opravdu tak dobrých, aby to někam dotáhli. A smlouva s NFL se nerozdává zadarmo, což Noahovi i Joellovi došlo dřív, než tomu obětovali příliš mnoho času. Já ani máma jsme je neodsuzovaly. A po důkladné rozmluvě s tátou i on s postesknutím uznal, že si každý má jít svou cestou.

Možná i proto jsem byla tak nadšená, když jsem mu před dvěma roky oznamovala, že jsem se dostala na Paytonskou univerzitu na obor žurnalistika. A ještě víc, když jsem mu o pár měsíců později mohla říct, že mě vzali do školních novin, kde jsem měla psát fotbalovou rubriku.

Nedělala jsem to ale jen kvůli tátovi. Jak jsem za posledních několik let zjistila, i pro mě byl fotbal něčím víc než jen hrou. Byla to vášně, posedlost... A to samé se dalo říct i o mém vztahu k našemu školnímu týmu, paytonským Hyenám. Milovala jsem je. Nesnášela jsem je. Byla jsem jimi posedlá. A některými víc než jinými.

Naposledy jsem projela revize ve svém článku o nových rekrutech Hyen a zavřela soubor. Budu se na to muset před uzávěrkou ještě podívat, ale teď už jsem potřebovala běžet na přednášku. Sbalila jsem si notebook, hodila si přes rameno tašku a do volné ruky popadla kelímek s téměř nedotčeným kafem ze Starbucks. Ještě jsem zkontrolovala svůj pracovní stůl, abych se ujistila, že jsem na nic nezapomněla, a vypálila jsem pryč.

Než jsem však došla ke dveřím, do prostorů redakce vstoupil ramenať kluk s tmavě hnědými vlasy. Metr devadesát, přes osmdesát kilo svalů, pět náušnic na pravém uchu, jedna na levém a potenciální tetování na nejdokonalejším zadku pod sluncem.

Dylan Tru Matthews, paytonský wide receiver, stál v naší univerzitní redakci, a to zrovna, když jsem byla na odchodu.

Svět vážně nebyl fér.

I když jsem opravdu spěchala, přistihla jsem se, že přemýšlím nad výmluvou, proč se zdržet. Kus od vchodu stál automat na vodu a mě napadlo, že bych se mohla jít napít. To by bylo nenápadné, ne?

Pomalou jsem zamířila k automatu a po očku střelila směrem k Matthewsovi, který jako by zabíral celý prostor vstupu. Vypadal přitažlivě jako vždy – v potrhaných džínách a tmavě zelené bundě bratrstva, s plnými rty a nedbalým rozčuchem, který má evokovat, že jste právě vylezli z postele a měsíc nebyli u kadeřníka, ačkoliv každý ví, že strávíte úpravou vlasů patnáct minut denně. Nepochybovala jsem, že se na něj právě dívají oči všech v místnosti, ale jeho černý pohled skenoval okolí, jako by hledal někoho konkrétního.

Už jsem byla u automatu, když mi došlo, že mám plné ruce a k tomu v jedné svírám pití. Jak trapně právě působím?

„Andersonová,“ zamručel Matthews znenadání a já sebou překvapeně cukla, až na mě vycáкло kafe z kelímku. Sakra! Ale... on právě vyslovil moje jméno? On *zná* moje jméno? Jasně, viděli jsme se už mockrát, protože jsem často postávala před hřištěm po jejich tréninku a marně jsem na ně hulákala otázky ohledně skandálů v týmu, ale netušila jsem, že mě kdy vážně zaznamenal.

S vykulenýma očima jsem se k němu otočila a chtěla něco říct, třeba alespoň pitomé „Ano?“, ale jako bych při jeho intenzivním pohledu a zastrašující výšce spolkla jazyk.

Matthews ke mně přistoupil blíž, až jsem ucítila svěží vůni pomerančů, která se kolem něj linula, a pomalu, pomalinku mi sklouznul očima po těle. „Seš Andersonová, že jo?“ zeptal se melodickým hlasem, díky kterému se holkám dělalo vlhko v kalhotkách, a nakrátko se mi zadíval do výstřihu. Byla mi vidět prsa? Co jsem vůbec měla na sobě? To teď bylo fuk! Rychle jsem přikývla na znamení souhlasu a on se spokojeně ušklíbnul. „Co kdybys se mnou udělala rozhovor?“ Překvapeně jsem otevřela pusou a stále neschopná slova

jsem zase jen přikývla. „OK, dneska na mě počkej po tréninku,“ prohodil nevzrušeně a... odešel. Prostě jen tak.

Několikrát jsem zamrkala a snažila se zbavit ztuhlosti. Co se to právě stalo? Dylan Matthews byl u nás v redakci. A mluvil se mnou. A chce se mnou mluvit znova! Vůbec jsem to nestihla zpracovat. Taky jsem si nestihla prohlédnout ten jeho zadek v potrhaných džínech a obdivovat jeho svalnaté ruce s přitažlivě vystouplými žilami. No, stejně na sobě měl bundu, ale co. Obdivovala bych ho, i kdyby na sobě měl péřovku a skafandr. Ten kluk byl prostě sexy s velkým S.

Hajzl?

Jo.

Děvkař?

Rozhodně.

Ale to mi nebránilo si v noci na pokoji vybavovat jeho drzý úšklebek a představovat si, jak mu s rukou zabořenou v jeho tmavých vlasech okusuju ucho plné náušnic... a další o dost perverznější věci.

Spěšně jsem shlédla na svoje oblečení a trochu se polekala, když jsem si uvědomila, že mou bílou halenku zdobí skvrna od kafe. Sakra. Takže koukal na tu skvrnu, ne na moje prsa... Sakra!

Došlo mi, že to byl asi trochu trapas. Ale pak mi konečně pořádně doteklo, co se stalo.

Dylan Tru Matthews chce, abych s ním udělala rozhovor. Dylan Tru Matthews chce, abych s ním udělala rozhovor! Dylan Tru Matthews chce, abych s ním udělala rozhovor!!!

Srdce mi bušilo v uších, v krku a snad i v konečcích vlasů. „Dylan –“

„Tru Matthews chce, abys s ním udělala rozhovor, já vím, slyšela jsem tě, když jsi to říkala poprvé, podruhé, potřetí i potisící,“ přerušila mě Sammy, zatímco se ládovala burgerem. Byla jsem z toho krátkého setkání ráno v redakci tak odvařená! A nadšení

mě neopouštělo, i když už bylo poledne a já se sešla se svou kamarádkou na oběd.

„Panebože, co si počnu? Co budu dělat?!“ Hystericky jsem si zajela rukama umaštěnými od hranolek do zvlněných vlasů a začala za ně tahat. To vedlo jen k tomu, že jsem si z nich udělala ptačí hnízdo. Desetkrát rozjeté ptačí hnízdo, přes které se následně přehnal hurikán.

Sammy protočila oči a odložila burger. Ledabyle si otřela prsty od majonézy do ubrousku a naklonila se ke mně, aby mi vytáhla z vlasů kus hranolky. „Budeš se ho ptát na otázky a on ti bude odpovídat, načež si запиšeš jeho odpovědi. Je to docela jednoduchý a už jsi to dělala,“ upozornila mě vyrovnaně.

„Jo, jenže ne s Dy–“

„Jestli ještě jednou řekneš Dylan Tru Matthews, tak přísahám bohu, že ti vyrvu jazyk!“ varovala mě Sammy spěšně a já ihned zmlkla. „Uklidni se, není to chodící bůh, jen –“

„Nejlepší wide receiver, co kdy hrál na Paytonský?“ poradila jsem jí.

„Určitě není nejlepší,“ zasyčela se zúženými zelenými očima.

„Je. Má na kontě nejvíc touchdownů,“ informovala jsem ji zapáleně. „Je to hvězdnej hráč. Adept na budoucnost v NFL. Bez diskuse nejlepší hráč našeho týmu, jestli chceš vědět, co si myslím. A k tomu má ten nejkrásnější zadek, úsměv –“

„A co penis?“

Na okamžik jsem zmlkla. „No, ten jsem neviděla, tak nemůžu soudit, ale podle dlouhého zástupu nažhavenejch fanynek bych hádala, že má i nejkrásnější nádobí pod sluncem,“ usoudila jsem nakonec a obě jsme vyprskly smíchy. Dylan Matthews byl prostě nádherný. Vysoký, silný a rychlý. Ideální materiál na pozici wide receivera, jehož úkolem je chytit přihrávku od quarterbacka a doručit míč do soupeřovy end zóny. „Bude to trapný,“ povzdechla jsem si.

Sammy mě probodla pohledem. „Nebude to trapný. Buď profesionální a bude to v pohodě.“

„No jo, jenže co když se on nebude chovat profesionálně?“ Vzpomněla jsem si na jeho flirtovní pohled, kterým mě dneska sjížděl. Ale co když vážně jen koukal na tu skvrnu od kafe? A na to, že mám trapný oblečení? Kdyby to byl kterýkoliv jiný hráč z týmu, tolik bych to nehrotila. Jenže mluvit tváří v tvář se svým idolem bylo něco jiného. Nikdy se mnou neprohodil ani slovo, takže nebylo divu, že jsem spolkla jazyk, jakmile se ukázal v redakci. Úplně mě to odrovnalo a jeho svůdný pohled mě totálně znejistěl.

On i všichni fotbalisti a kluci z AΩM byli zatížení na mega sexy kosti. Na holky s malýma prdelkami a poprsím větším než airbagy. Na holky, u kterých jsem i já přemýšlela o své sexualitě. Takže proč sjížděl svůdným pohledem mě? Co mohl vidět na mém obličejí za kulatými brýlemi a na zadrátované puse? Prsa jsem sice měla ucházející a zadek... no, asi by potřeboval zpevnit, ale hrůza to nebyla. Ale i tak... Sakra! Nebyla jsem jako holky z Kappy Pí, roztleskávačky, gymnastky a modelky. Já byla... Lana, prostě Lana.

„Když se nebude chovat profesionálně, tak...“ Sammy pokrčila rameny a s našpulenou pusou mě sjela pohledem. „No, správně bych ti měla poradit, abys ho nakopla do oříšků a utekla, ale... Kdy sis naposledy vrzla?“

Vyvalila jsem oči. „Sammy!“ sykla jsem pohoršeně a ohlédla se, jestli nás někdo neposlouchá.

„No co? Jsme na škole už skoro dva roky a ještě jsem tě neviděla si s někým užívat.“

„Ale já si užívám,“ namítla jsem a posunula si brýle na nose. „Co ten kluk v prváku, Jason, pamatuješ?“

„Holka, to bylo na seznamovací párty. Myslím, že už budeš dole úplně ucpaná,“ poznamenala a vysloužila si tím ode mě ránu do ramene. „I Kirk má určitě víc sexu než ty.“

„Tak to není pravda!“ vyhrkla jsem vítězoslavně. „Kirk je totiž panic.“

„Fajn, tak vedeš o jeden zásun,“ zasyčela.

„O dva,“ zabručela jsem dotčeně, ale Sammy mě ignorovala.

„Moc se učíš a málo si užíváš. Takže bys měla jít a pořádně si zarajtovat na sexy fotbalistovi. Navíc fotbalisti jsou kanci, určitě to bude stát za to,“ domlouvala mi.

„To nemůžeš vědět.“

Sammy provinile zatěkala očima na desku stolu.

„Sammy!“ vyjekla jsem ve chvíli, kdy má kamarádka s potutelným úšklebkem popadla kabelku a začala se chvatně zvedat k odchodu. „Kdy? S kterým?!“ hulákala jsem za ní na celou restauraci, zatímco ona byla na úprku. „Samantho, tohle si ještě vyříkáme!“ křikla jsem výhružně, než její oblá postava zmizela ze dveří.

Frustrovaně jsem zafuněla a šla zaplatit svou i její útratu. To si s ní později taky vyřídím.

Po cestě do redakce jsem se zamýšlela nad tím, kterému z paytonských Hyen Sammy podlehla. Nebo spíš kdo podlehl jí. Ačkoliv Sammy se svými sto dvaceti kily nespádala do škatulky hubených sexy krásek, byla to ta nejvíc charismatická a nespoutaná holka, jakou jsem znala. Netrpěla žádnými mindráky a nejistotami, nenechala se urážet a zneužívat. Byla pro mě vzorem toho, jak má vypadat správná odvázaná a sebevědomá žena. Třeba to jednou dotáhnu na její úroveň. I když jsem o tom pochybovala.

„Země volá Lanu,“ ozvalo se mi u ucha, a když jsem vzhledla, uviděla jsem Kirka, jak se na mě zářivě směje. Jen na chvíli jsem si prohlédla očividně nový růžovo-fialový bomber, který měl na sobě. Už jsem na tyhle jeho módní výstřelky byla zvyklá, stejně jako na to, že má každý měsíc jinou barvu vlasů. Tenhle měl modrou. „Nad čím jsi dumala?“

„Nad Sammy,“ přiznala jsem.

Kirk dramaticky zalupal po dechu. „A já už myslel, že nad Matthewsem a nad tím, jak tě večer umlátí o čelo postele.“

Zastavila jsem a otočila se ke Kirkovi čelem. „Tak za první – to si představuješ ty, ne já. A za druhé – jak o tom sakra víš?“

„No, vždycky se ti líbil, takže je snadný odhadnout tvoje hříšný myšlenky,“ sdělil mi Kirk a já ho plácla přes rameno.

„Blbečku. Myslela jsem, jak víš o tom, že s ním dneska budu dělat rozhovor?“ upřesnila jsem.

„Ach, zlato, myslím, že už to ví celá redakce. Právě jsem půl hodiny poslouchal Summersovo fňukání, že ten rozhovor nezvládneš a že specialista přes fotbal je tady on.“

Naštvaně jsem si založila ruce. „Zasranej Summers.“ On byl moje nemesis číslo jedna. Znáte takové ty typy patolízalů, prospěchářů a idiotů, co si myslí, že spolklí všechnu moudrost světa? Tak to je Zachary Summers. Jeho otec vlastní největší mediální společnost v Minneapolis a je hrdým absolventem naší univerzity. Takže má Zachary tlačenu jako blázen. To, že byl v naší redakci seniorním specialistou na fotbal, bylo nefér. Psala jsem lépe než on. Mé články byly zajímavější. Přesto jsem musela poslouchat jeho poučky a dávat mu přednost v tématech, o která měl zájem. O tom, že jedinečně on směl jezdit na zahraniční utkání našeho týmu, ani nemluví. Doufala jsem, že jednou budu seniorní specialistkou na fotbal já a Zachary půjde k čertu. On zase doufal, že k čertu půjdu já – bylo mu jasné, že mu šlapu na paty.

To už jsme s Kirkem došli do redakce, kde se ode mě odpojil a šel ke svému stolu, který pod haldou bulvárních plátků ani nebyl vidět. Kirk do našich školních novin psal rubriku o kultuře, ale dost často se to zvrhávalo do klasického bulváru. Jenže lidi to rádi četli, a tak ho Frank, náš šéfredaktor, příliš nekrotil.

Pomaloučku jsem došla ke svému pracovnímu místu a snažila se ignorovat Zacharyho, který se s telefonem u ucha rozvaloval na židli.

„Á, no jistě, samozřejmě. Hmm... ano, Orli to prokaučovali, kdo ví, jestli Brown v další sezoně nastoupí ... hmm, rozhodně,“ mručel do telefonu důležitě. Kretén. Mlel kraviny a byl to debil. Ale chtě nechtě jsem musela uznat, že fotbalu rozumí, i když fandil špatnému týmu.

Pro mě vždycky byli nejlepší Patriots. Už jako malá holka, která sedávala tátovi na ramenou, aby co nejlíp viděla na přeplněné tribuně, jsem je milovala. Tom Brady, ještě před svým přestupem k tampabayským Bukanýrům, byl můj hrdina. Během Super Bowlu v roce 2015, kdy mi bylo čtrnáct let, jsem na jistotu věděla, že jednou chci být součástí toho všeho – mužského světa sportu, kde se na ženy hledělo skrz prsty. To se v dnešní době naštěstí měnilo a už bylo mnoho ženských sportovních redaktorek a komentátorek, ale pořád jsem narážela na hloupá individua se zastaralými názory. Třeba na Zacharyho Summerse.

Ten položil mobil a otočil se na židli směrem ke mně, zrovna když jsem si odkládala kabelku na stůl. „Andersonová, to interview s Matthewsem bych měl vést já,“ spustil místo pozdravu. Představila jsem si, jak mu sešíváčkou přicvakávám kravatu k vyzáblému krku, ale radši jsem se jen zhluboka nadechla.

„A proč?“ odvětila jsem nevzrušeně a usadila se ke svému stolu zády k Zacharymu.

„Protože jsem seniornější, mám léta zkušeností. Víím, na co se ptát, abych dostal nějaký smysluplný odpovědi. Nikdo nestojí o plochý žvásty typu *„na tuble sezonu jsme ve skvělé formě a určitě natrháme Michiganu řít“*. Chce to vytáhnout důležitější informace. Koho chtějí letos nasadit do sestavy, kdo je nejslabší článek, jakou chtějí předvést taktiku –“

„Och, Zachary, vidím, že sis to vážně připravil,“ přerušila jsem ho se sladkým úsměvem, „ale Matthews chce mluvit se mnou, takže... smůla.“

„Nebud' pitomá, Andersonová. Chce tebe jenom proto, že seš ženská a doufá, že se nebudeš vyptávat na choulostivé věci.“ V duchu jsem si odfrkla. Já se na choulostivé věci ptát budu, vždycky jsem se na ně ptala, což Zachary moc dobře ví. Nejdřív jsem se snažila dostat něco z kouče Sanderse, ale nikam to nevedlo. A tak jsem se začala ptát asistentů a hráčů. Kolikrát už jsem stála po zápase v chodbě vedoucí z šaten a dotírala na ně, aby mi ospravedlnili svoje excesy. Třeba proč celý tým kryje sexuální skandály našeho quarterbacka Jeffa Corinskiho nebo jestli je něco pravdy na tom, že se Bradley Lefevre dostal k nevystopovatelným drogám.

Pokud se to netýkalo výlučně zápasu, nikdy dřív se mnou nikdo z týmu neprohodil ani slovo. No, Lefevre na mě párkrát křiknul, ať táhnu do prdele – vzhledem k tomu, že je to dvoumetrový a asi stodvacetkilový Afroameričan s nekonečným vlivem, nikdy jsem mu neodporovala a táhla jsem. I proto mě zmátlo, když za mnou Matthews dnes přišel, že chce udělat rozhovor. Bylo v tom něco víc, muselo být. Třeba chtěl oznámit svůj konec v týmu? Nebo měl nějakou pikantnost na jiného hráče a rozhodl se ji nečestně rozmáznout v novinách? Modlila jsem se, aby se to týkalo Lefevrea.

O těch drogách jsem nevěděla dost a doufala jsem, že budu mít čas si o tom před rozhovorem něco víc nastudovat – protože doping, který neodhalí testy? To bude pěkně mastné svinstvo. Jenže čas na nastudování jsem neměla, takže pokud s tím Matthews nepřijde sám, možná budu muset během rozhovoru vařit z vody a doufat, že z něj dostanu něco kloudného. Zároveň jsem nechtěla být moc urputná, aby se neuzavřel a já nejela domů s prázdnou.

„Takže, na kdy ses s ním domluvila? Půjdu tam místo tebe a řeknu, že seš nemocná,“ pokračoval Zachary neoblomně. Šlo mu jen o to mě vyšachovat, nic jiného v tom nebylo. A i když jsem mu musela nechávat hlavní články o fotbale, tohle interview jsem pustit nehodlala.

Rádoby poraženecky jsem si povzdechla. „Domluvili jsme se na devátou. V restauraci Zelená chalupa za městem,“ vymyslela jsem si a se zákeřným zadostiučiněním sledovala, jak se Zachary potěšeně zašklebil a poznamenal si to do diáře.

Víc jsem se s ním nevybavovala a radši se šla nachystat na rozhovor. Tedy, na setkání s Dylanem. Vybrala jsem si tu nejlepší halenku a sáčko se sukní, které jsem měla. Vyčistila jsem si zuby a učesala vlasy. Strávila jsem tím nechutně moc času a doufala, že čím upravenější budu, tím víc si budu věřit. Jenže tak to nebylo a já byla pořád stejně nervózní.

Když jsem se večer šourala k hřišti, modlila jsem se ke všem bohům, aby ten rozhovor šel hladce. Proč jen za mnou musel přijít zrovna Matthews? Mnohem radši bych zpovídala třeba Elie O'Donnella, z toho se mi alespoň neroztrásla kolena při pouhém pohledu a zcela jistě bych ze sebe dokázala vyrazit nějakou smysluplnou větu. Ne jako dneska s Matthewsem, kdy jsem při pohledu do jeho tmavých očí zapoměla, jak se používají hlasivky. Eli byl sice taky pořádně vysoký, ale se svými rozčuchanými hnědými vlasy a velkýma modrýma očima působil jako roztomilé štěně. Navíc byl v týmu nejmladší, tudíž ještě neměl tolik zkušeností, jak se vyhnout dotěrným dotazům, a nebyl tak zkažený jako zbytek mužstva. A rozhodně nebyl děsivý. Protože jo, kluci z Alfy Omegy Mí byli děsiví, a to hlavně ten úzký kruh kolem Lefevrea. Banda prachatých frajírků, kteří si myslí, že vládnou škole a dost možná i celému městu. Každý student Paytonu by dal cokoliv za pozvánku na jejich legendární večírky a každá holka by dala svou čest za to, aby mohla s jedním z nich být o samotě dýl než pět vteřin. Ráda bych řekla, že ty nadřžené holky nechápu, ale bohužel chápu.

Tihle kluci totiž představovali stránku života, kterou jen tak někdo nechutná. Nespoutanost a dobrodružství, které se vám vlije do těla a zcela vás pohltní. Životní zážitek, na který nadosmrtní

nezapomenete, ale ani nebudete chtít, protože to bude ta nejlepší vzpomínka na vysokou. Přece nebudete vzpomínat na haldy esejí a dlouhé hodiny přednášek. Budete vzpomínat na adrenalin, který vám proudil žilami, když jste se ocitli některému z *alfáků* moc blízko.

Brzy jsem se o tom měla sama přesvědčit.

DYLAN

Vyšel jsem ze šaten a s taškou přes rameno se vydal k východu. Klouzal jsem očima po hrstce lidí kolem, dokud jsem neviděl u stěny postávat brunetu v šedém sáčku. Upřímně? Ta holka vypadala jako kříženec starý panny a teenky, v životě bych o ni ani koutkem oka nezavádil. Jenže bratrstvo je bratrstvo...

Vyrazil jsem k ní a po dvou krocích ucejtil dloubanec do zad. Ohlídl jsem se a setkal se s Jeffovým významným pohledem. „Zaskóruj.“ Provokativně na mě zamrkal a já se neubráníl ušklíbnutí. Tahle holka bude snadnej cíl.

Nechal jsem kluky za sebou a konečně došel k Andersonový. „Čau, tak můžeme?“ prohodil jsem a vyšel ven.

„Ahoj, j-jistě,“ vyhrkla nervózně a posunula si kulatý brejle vejš na nos. Rychle se mnou srovnala krok a já poslouchal, jak její lodičky s nízkým podpatkem klepou o chodník. „T-takže, kde to uděláme? Ehm, možná bychom mohli do kavárny, znám jednu příjemnou –“

„Ne,“ přerušil jsem ji a bez zaváhání mířil na parkoviště ke svému autu. „Nechci, aby kolem byli lidi.“

„Ou, dobře...“ zabrblala a křečovitě svírala popruh kabelky. Byla tak nervózní! Musel jsem se kousnout do rtu, abych se nesmál. Jo, tohle bude fakt snadný.

„Kde bydlíš? Máš vlastní pokoj v nějakým domu spolku?“ zeptal jsem se a zvažoval možnosti. Nepromejšlel jsem si to dopředu, ale

v nejhorším bych ji asi mohl vzít k sobě. I když... ne, radši ne, neměl jsem v pokoji uklizeno a dost možná se tam válely kusy spodního prádla jinejch holek.

„Nepatřím k žádnýmu sesterstvu. Ale mám vlastní pokoj na Jonesově koleji,“ informovala mě, rozpačitě si skousla ret a odhalila tak řadu zadrátovanejch zubů. Myslím, že jsem v kampusu neviděl nikoho jinýho s rovnátkama, a možná proto mi tahle holka tolik uvízla v paměti. Rovnátka a dotěrný dotazy, který na nás chrlila po zápasech, zatímco jsme se rozjařeně trousili do baru, nebo sklíčeně zpátky do domu bratrstva. Ani jsem neznal celý její jméno.

„OK, tak pojedeme tam,“ usoudil jsem.

„No, není to úplně útulný prostředí. A rozhodně ne profesionální. Ale znám pizzerii, kde –“

„Hej, u tebe to bude v pohodě,“ přerušil jsem její výmluvy a zastavil u červený corvetty. Andersonový se při pohledu na moje auto rozšířily hnědý oči a vsadil bych se, že kdybych jí rukou zajel do kalhotek, zjistil bych, že už je vlhká. Podle jejího oblečku bych počítal, že jezdí nanejvýš v nějaký ojetý mazdě a tohle je její první střet s luxusním sportákem. A taky poslední.

Zalítna nejistým pohledem někam přes parkoviště, ale pak přikejvla a obezřetně nastoupila na sedadlo spolujezdce, jako by se bála, že auto poškodí. Hodil jsem tašku do kufru a sednul si za volant. Nastavil jsem do GPSky adresu kolejí a s burácivým řevem motoru vyjel. Andersonová si žmoulala lem sukně a nervózně vyhlížela z okýnka, než se podívala na mě. „Chceš mi říct nějakou důvěrnou informaci?“ pronesla najednou poměrně pevným hlasem.

Stáhnul jsem obočí. „Cože?“

„No, chceš rozhovor do novin. Není moc obvyklý, aby sportovci chodili za novináři, že chtějí udělat rozhovor. Takže předpokládám, že máš něco, co chceš pustit do světa.“ Tak taková dedukce mě vůbec nenapadla.

„Ehm, ne... Jen jsem si říkal, že by bylo fajn lidem připomenout, že sezona co nevidět začne,“ vysvětlil jsem neurčitě a zlehka se usmál. Zatékala očima k mý puse a zase se kousla do rtu. Sledoval jsem ten rozpačitej pohyb a představil si sebe mezi jejíma zubama. Už jenom z tý myšlenky mi zacukalo v péru a musel jsem si lehce poposednout. Toho si Andersonová nemohla všimnout, nicméně si všimla mýho pohledu, kterej fixoval její pusu, a okamžitě zrůžověla. Pak se odvrátila k okýnku. Vyplašená, nervózní holka... hmm, jak na ni?

To už jsem dojel před koleje a zaparkoval na volným místě. Všichni se na nás otáčeli a sledovali, jak jdu za zarudlou Andersonovou ke vstupu s rukama vraženejma v kapsách. Ta chudinka už teď má nálepku děvky, a to jsme ani nedošli k jejímu pokoji. I když, možná ne. Jsem známá firma, lidi věděj, jak vypadají moje obvyklý spolunocležnice, a je jim jasný, že Andersonová se jim vymyká. Třeba si ta holka přece jenom zachová důstojnost alespoň před veřejností.

Pomalů jsme vystoupali do patra a mlčky došli k jednomu z pokojů. Andersonová odemkla a vyklepaně vešla dovnitř. Zacyvaknul jsem za náma dveře a na chvíli jsme se ocitli v naprostým tichu. Zběžně jsem si prohlídnul její skromnej pokojík s postelí, skříni a pracovním stolem, ale ani mě nezajímalo, jak to tu má zařízený a pečlivě uklizený.

„Ehm, takže... posad' se sem,“ vyrazila ze sebe a pokynula mi k židli. Sama sklouzla na okraj postele a vyndala si z kabelky poznámkovej blok. „Nebude ti vadit, když si rozhovor nahraju?“ zeptala se a automaticky vytáhla mobil.

„Hele, to radši ne,“ namítnul jsem a šel si sednout na otočnou židli. Nechápvavě ke mně zvedla oči. „Víš, častokrát se zasekávám a přeríkávám...“ vymluvil jsem se a opřel lokty o kolena, čímž jsem se k ní dostal blíž. Zhypnotizovaně mi hleděla do očí a pak

pohledem sklouzla k mý puse. Vypadala naprosto omámeně a jako kdyby dala nevím co za polibek. Nečekal jsem tak hladkej průběh, ale nestěžoval jsem si.

„Pak bych to přepsala, ale... Dobře... Tak budu jen psát,“ zamumlala zastřeně, a když jsem se naklonil ještě blíže, ztěžka polkla. Už jsem skoro cejtíl její dech na rtech, když vtom zamrkala a prudce vyskočila na nohy. „Zapomněla jsem ti nabídnout něco k pití!“ vypískla a natáhla se přese mě k rychlovarný konvici na stole. Narovnal jsem se na židli, rozhozenej sledem událostí.

Ne, že bych ji chtěl vážně políbit, líbání pro mě bylo něco intimního, co jsem nedělal s jednorázovkami, ale její ucuknutí mě štválo.

„Co by sis dal, kafe, čaj?“ chrlila panicky a jako by si vůbec neuvědomovala, že se břichem skoro dotýká mého hrudníku. Neodtáhnul jsem se, ale naklonil jsem hlavu, abych líp viděl na odhalenou kůži mezi knoflíkami halenky. Na hrudníku se jí látka dost napínala a odhalovala krajkovou podprdu. „Akorát mi došel cukr, sakra, a-a taky nemám... kafe, sakra,“ mluvila dál a prohledávala krabičky kolem konvice.

Rozhodnul jsem se utnout její paniku a chytil ji oběma rukama za boky. „Hej, holka, klid,“ zamumlal jsem pobaveně a uvěznil ji na místě. Ztuhla a překvapeně ke mně shlídla. Přestože stála, byla skoro ve stejný výši jako já, když jsem seděl, což se mi celkem zamlouvalo. Zlehka jsem jí sjel pravačkou po noze až po dolní okraj sukně. „Nepotřebuju nic k pití,“ zašeptal jsem a přesunul prsty na vnitřní stranu jejího stehna. „Ačkoliv mám chuť...“ dodal jsem a lehkým tahem zamířil mezi její nohy.

„Ach, bože,“ vypískla potichu a chytila mě za ruku, abych nemohl pokračovat. „Ach, bože!“ zopakovala hlasitě a trochu hystericky se zadívala na místo, kde mě držela. Jako by nedokázala zpracovat, že se mě dotýká. „T-tohle nemůžu,“ vyhrkla nakonec a pustila mě, jako bych ji popálil.

„Proč ne?“ zeptal jsem se se zájmem a očima klouzal po jejím těle. Neměla špatnou postavu, ani nebyla ošklivá. Měla hezkej malej nos, hranatou čelist a plný rty. Kdyby se namalovala a vyhodila ty staropanenský hadry, určitě by dost prokoukla.

Spěšně zamrkala hnědýma očima připomínajícíma tekutej med a v obličejí zase nabrala rudou barvu. „Protože... jsem s nikým dva roky nespala a ty seš zatraceně Dylan Tru Matthews!“

Polichoceně jsem se uchechtнул, ale zaměřil se na její první tvrzení. „Cože? Dva roky?“ podivil jsem se, i když jsem jí to rozhodně věřil. Se zubama zabořenejma do rtu plaše přikejvla a já se rozhodnul začít jednat. Vstal jsem, čímž jsem se ocitnul natisklej na její hrudník. „S tím by se mělo rozhodně něco udělat,“ sdělil jsem jí mručivě a povytáhnul koutek ve svůdným úsměvu.

„Ty nechodíš dlouho kolem horký kaše, co?“ zeptala se a upřela na mě oči zpoza těch debilních brýlí. Dostal jsem chuť je označkovat, takže jsem zvednul ruku a zlehka ji pohládl po tváři.

Andersonová překvapeně nasála vzduch a chtěla ode mě ustoupit, jenže stísněnej prostor jí to neumožňoval. Narazila na hranu postele a svezla se na matraci. Podíval jsem se na ni a přistoupil mezi její kolena. „Proč chodit kolem horký kaše, když je něco hned jasný?“ prohlásil jsem podmanivě a vztáhnul k ní ruku. Palcem jsem přešel po její čelisti až k nepatrně rozpůlený bradě a zamířil k tomu šťavnatýmu rtu. I přes jemnou kůži jsem cejtíl hrbolky rovnátek na jejích zubech a trochu jsem znejistěl. Nebude to bolet?

„Ach, bože,“ vydechla znova a tvářila se vystrašeně.

„Mám toho nechat?“ zeptal jsem se klidně. Asi tu byla šance, že přitaká, ale dle mýho odhadu byla sakra malá. Ani se nehla. „Víš, dva roky je zatraceně dlouho a chápu, že po takový době bys asi chtěla něco spešl jako svíčky a podobný sračky, ale...“ Naklonil jsem se a zblízka se jí zadíval do očí, zatímco jsem ruku spustil mezi její nohy. „Můžu ti slíbit, že ti to udělám jako nikdo nikdy. A rozhodně

na to do smrti nezapomeneš.“ Vjel jsem pod sukni a bez váhání se jí dotknul přes zvlhlý kalhotky. Okamžitě zavzdychala a zatnula nohy, ale vzhledem k tomu, že jsem stál mezi jejíma kolenama, neměla šanci je přitisknout k sobě. „Jestli jsem špatně přečetl tvoje signály, tak stačí říct stop,“ informoval jsem ji a dál ji líně hladil.

Andersonová ze sebe nevydala ani hlásku, jen se znova rozechvěle nadechla a zmámeně mrkla. Očividně se jí můj dotek moc líbil, a tak jsem pokračoval. Po chvíli jsem se narovnal a znova ji pohladil po rtu, než jsem zajel do skuliny mezi zubama. Překvapilo mě, když mě ihned vsála, ale spokojeně jsem se na ni usmál a volnou rukou si začal rozepínat džíny.

O pár nádechů pozděj jsem stáhnul prsty a nechal jí před očima svůj naběhlej penis. Na chvíli se na něj zahleděla trochu vyděšeně, ale i roztouženě, potom se od něj odtáhla a vtiskla mi polibek na tříslu. Zopakovala to i s druhým tříslm a pak se mi nejistě podívala nahoru do očí a políbila mě na špičku. Sledoval jsem to s pootevřenou pusou a smíšenýma pocitama. Neměl jsem rád něžnosti a tohle mě vážně překvapilo, bylo to nezvykle intimní na to, že ona pro mě byla de facto cizí holka a já pro ni cizí chlap. Ale nezastavil jsem ji a dál sledoval její počínání, když mě zlehka olízla. Nejdřív špičku. Pak se odtáhla a zamyšleně se zamračila, než přejela jazykem po celý můj dýlce. Vypadala, že moc neví, co si počít, a tak jsem ji chytil za bradu a donutil otevřít pusu. Uposlechla můj němej rozkaz a já se jí pomalu zasunul mezi zuby. Milimetr po milimetru, pomalinku mě pouštěla dál. Po chvíli jsem narazil na její mandle, načež sebou vyděšeně cukla a stáhla se.

„Promiň, řiď si to sama,“ šeptnul jsem zhrublým hlasem a přestal se hejbat.

Andersonová se nejdřív zhluboka nadechla, než mě vtáhla zpátky dovnitř a rázem zase ven. Nepouštěla mě moc hluboko, sotva po špičku, ale bylo to lepší než nic. A byla... tak kurevsky pomalá

a opatrná, až se mi z toho motala hlava. Její jazyk po mně kroužil a vháněl do mě vlny tepla, který se mi šířily až k palcům na nohou. Bylo to jako pomalý sladký mučení, při kterém člověk ztrácí rozum. Chtěl jsem víc, chtěl jsem to rychleji a tvrdě, tak jak jsem to měl rád.

Shrnul jsem si její vlasy do jedné ruky a druhou ji chytil za krk, čímž jsem jí dal vědět, aby zastavila. Sám jsem se pohnul a snažil se nepřirážet moc hluboko, zatímco jsem si ustanovoval rychlejší tempo. Jeden, dva, tři přírazy... a pak jsem poznal, proč byla tak pomalá a opatrná.

„Au!“ syknul jsem, když jsem ucejtil škrábnutí kovu.

Andersonová nanovo zrudla a přikryla si pusou dlaní. „Promiň,“ vyjekla.

Rychle jsem zčeknul svoje nádobí, ale nebyla na něm žádná krev, žádné šílené šrámy. „To je v pohodě,“ ujistil jsem ji a odstrčil jí dlaň z pusy, abych se mohl vrátit do tepla. Zase jsem to nechal na ní, ale pobídnul jsem ji, aby do toho zapojila i ruku, takže už to nebyla taková tortura.

Kupodivu jsem si kuřbu užíval, i když byla tak jiná, než na co jsem byl zvyklý. Vlastně se mi to moc líbilo a poměrně rychle jsem se dostal do cílové rovinky. Jenže v tu chvíli mi začal zvonit mobil v kapse.

„Sakra,“ zaklel jsem a vylovil ho, zatímco Andersonová přerušila činnost a tázavě se na mě zahleděla. „Pokračuj,“ vyzval jsem ji. Pak jsem si přečetl, že mi volá Turner, a na chvíli bojoval s nutkáním mu to típnout. Jenže to se bratrům nedělá. Ale než jsem mu to vzal, využil jsem mobilu v ruce k pořízení rychlé fotky. Nebyl jsem si jistý, jestli tenhle důkaz potřebuju, s klukama jsme se na ničem nedohodli, ale jistota je jistota. Fotka byla tmavá a rozmazaná, ale Andersonová na ní byla dost dobře poznat, stejně jako to, co právě dělala, takže jsem vypnul foťák a konečně přijal hovor. „Co je?“

„Brácho, máme tu průser, musíš nám pomoci.“

„Zrovna tu mám něco rozdělanýho, nepočká to?“ zabručel jsem naštvaně.

„Jde o Anthonyho a... do prdele.“ Po týhle informaci mi ztuhla krev v žilách a chuť na rty a jazyk Andersonový mě rychle přešla. „Přijed.“

Položil jsem mobil a jemně se Andersonový vymanil. „Budeme to muset nechat na jindy, bejby,“ oznámil jsem jí a chvatně se nasoukal zpátky do kalhot.

Vypálil jsem z pokoje dřív, než stihla jakkoliv zareagovat. Bylo mi u prdele, že jsem ji tam tak nechal a ani to nedotáhnul do konce. Anthony byl přednější.

Když jsem před kolejem skákal do auta, srdce mi začalo splašeně tlouct při představách, že nebudu dost rychlej. Potlačil jsem tyhle myšlenky a přišlápnul plyn. Ať si klidně dostanu všechny pokuty na světě, jen když budu co nejdřív v domě.

LANA

Co se to stalo? Co se to sakra stalo?! Už když jsem se s Matthewsem setkala před hřištěm, tak jsem cítila tu těžkou sexuální energii mezi námi. To, jak mě sjížděl línými pohledy, jak si párkrát oblízl plné rty a rukou si projel hnědé vlasy... Uff, zasáhlo mě to. Ale nečekala jsem, že to bude mít takovýhle průběh.

Ještě při cestě do mého pokoje jsem byla připravená odolávat, ale veškeré moje zábrany se rozsypaly ve chvíli, kdy se mě dotknul.

Pak jsem v hlavě slyšela jen Sammyin hlas, který mě nabádal, abych si užila, zatímco jsem před sebou měla nejvíc sexy kluka na planetě. Všechno na něm mě přitahovalo. Tmavé oči, ucho plné náušnic, dvoudenní strniště na ostře řezané čelisti a ten rozcuch... sakra, ten rozcuch! Ach, a jeho dotek... dotek těch velkých mužných rukou s vystouplými žilami a dlouhými prsty...

Přišla jsem si trochu hloupě za to, jak neohrabaná jsem byla, ale nakonec... *tohle* jsem dělala poprvé. On však vypadal, že se mu to líbí. Ihned jsem si vybavila jeho vzrušený pohled zpod přivřených víček a slabý flirtovní úšklebek. A to, jak se mu zajiskřilo v očích, když slyšel, jak dlouho jsem to nedělala. Jako by to pro něj byla výzva. Bože. V tu chvíli bych mu dala cokoli. Cokoli. Sakra, kdybych byla panna, bez mrknutí oka bych mu své panenství naservírovala na stříbrném podnose, a ještě mu pak poděkovala.

Jenže on vypadnul dřív, než jsem to stihla pořádně zaznamenat.

Seděla jsem na posteli dobrých dvacet minut po jeho odchodu a zpracovávala, co se stalo. Musela jsem se několikrát zhluboka nadechnout a říct si, co by na mém místě udělala Sammy. Došla jsem k závěru, že ta by se tím určitě nezaobírala a nenechala by nejistoty, aby jí zkazily zážitek. Protože, do prdele! Měla jsem v puse nádobí Dylana Tru Matthewse! Chtěl mě. Mě! Lanu Jessicu Andersonovou, která skoro dva roky neměla žádného kluka a která doteď byla zahrabaná pod haldou studijních skript.

Krucí, měla jsem pocit, že mi hoří obličej. Donutila jsem se radši zase koncentrovat a uvědomit si, co se děje teď, když můj pokoj ležel v tichu, zatímco jsem mezi nohama měla stále vlhko a v hrudníku frustrující pocit z opuštění. Kéž by tu Dylan zůstal celou noc... Jenže on odešel. Proč? Počkat.

Spěšně jsem vyhrabala z kabelky mobil a vyskočila na nohy. Zatímco jsem mířila ke dveřím, uvědomila jsem si, že na sobě pořád mám sako i všechny ostatní kusy oblečení, ale že jsem bez auta.

Naštěstí to Kirk zvednul po druhém zazvonění. „Čau Lani, to už seš hotová?“ zeptal se překvapeně.

Protočila jsem oči a polkla frustraci. Ne, hotová jsem teda fakt nebyla, ale to muselo počkat. „Kirku, něco se stalo v Alfě Omeze, Matthews ten rozhovor zrušil.“

„Ouu... myslíš, že je to vážný?“

„Je to vážný, naber mě před kolejí, prosím,“ vyhrkla jsem a vyběhla na ulici.

„Jsem tam za pět minut.“

Když Kirk po chvíli přijel, nečekala jsem a skočila mu do auta. Bez váhání jsme zamířili k domu bratrstva a začali se dohadovat, o co asi jde. „Byl docela vyplašený,“ sdělila jsem Kirkovi. „Myslíš, že jsou v nějakým průseru?“

„Jako že třeba policajti sebrali Lefevrea za drogy? Kéž by.“

„Jenže to by asi počkalo pět minut, ne? Matthews vypadnul fakt rychle.“

Kirk stáhnul obočí. „Jako uprostřed věty?“

Znejistěla jsem a provinile sklopila oči ke svým propleteným prstům. „Spíš uprostřed orálu,“ pípla jsem potichu a připlácla si ruce přes obličej.

„Kecáš!“ vyjeknul Kirk a nadšeně se na mě otočil. „Měla jsi v puse Matthewsovo péro? Bože, pověz mi všechno!“

Kriticky jsem se na něj zadívala. „Abys to mohl vydat ve svojí rubrice *,Kdo s kým a za kolik?* Zapomeň.“

Kirk si dramaticky položil ruku na srdce. „Takovou rubriku nemám! A víš, že o svejch kámoškách bych nikdy nepsal. No tak, nestyd' se a vyprávěj. Jsem si jistej, že to toužíš někomu vyklopit!“

S povzdechem jsem se usmála. Měl pravdu, dva roky jsem byla nedotčená, ale teď jako by se ve mně něco probudilo a měla jsem takovou tu teenagerovskou potřebu si o tom s někým popovídat. „No, jeli jsme ke mně na pokoj a k rozhovoru se vůbec nedostali. Prakticky ihned po mně vyjel a... sakra, má fakt velký péro.“

Kirk se potutelně zasmál. „A co jeho sexy bříšáky? A vážně má tetování na zadku?“

„Ehm... to jsem neviděla. Ani jedno,“ přiznala jsem.

„Byl oblečenej, nebo jste si hráli na *Padesát odstínů* a zavázal ti oči?“ podivil se Kirk.

„Bohužel to první,“ sdělila jsem mu a zmučeně si přitiskla dlaň k čelu. „Celý se to seběhlo hrozně rychle a taky to rychle skončilo. Teď toho trochu lituju, jako bych v tu chvíli vůbec nepoužívala mozek.“

Kirk pohodil rameny. „Vždyť to je v pohodě, ne? Nemusíš pořád používat mozek. Rozhodně ne u jednorázovýho sexu.“

„Myslíš, že šlo o jednorázovku?“ zeptala jsem se naivně. Byla to blbost, jasně že šlo! Kirk se na mě jen výmluvně podíval, čímž mi

to potvrdil. „Chci tím říct... proč já? Je to divný, takhle to vypadá, že si se mnou ten rozhovor naplánoval jenom proto, aby mě dostal do postele, ale to je přece blbost.“

„Proč myslíš?“

„Protože člověk, kterej může každej den mít kteroukoliv sexy holku, přece nepůjde za mnou. Nikdy se mnou ani nepromluvil,“ postěžovala jsem si.

Kirk mi před očima zvednul ukazováček. „Tak hele, za prvý, ty seš sexy,“ spustil a pak sjel očima můj šedý kostýmek. „Teda... umíš být sexy. Ale to je fuk, jen si myslím, že to moc pitváš. Jako chlap bych spíš řekl, že mu vážně šlo o ten rozhovor, jenomže pak uviděl tvoje brejle a vzpomněl si na učitelku, do který byl udělanej na střední. A rozhodnul se si skrz tebe splnit mladistvou fantazii.“

„Takže při tom myslel na jinou? To je snad ještě horší, než kdyby si to naplánoval,“ zabručela jsem, ale Kirk se tomu jen vesele zasmál.

To už jsme dojeli k velkému domu bratrstva s vysokými bílými sloupy a pečlivě zastřiženými keři, kde to ale vypadalo naprosto poklidně. Žádná policie, žádný rozruch. Že bych se spletla?

Vystoupili jsme z auta a chvíli jen stáli a mlčky sledovali dům. „Hmm, nezdá se, že by se tu odehrávalo nějaký drama,“ konstatoval Kirk a s nakloněnou hlavou skenoval okna domu. „Je tu klídeček a ticho.“

Udělal jsem pár kroků směrem k vstupním dveřím, nad nimiž visela mramorová písmena AΩM. „Jo, až podezřelý ticho.“ Ne, že bych k tomuhle domu jezdila často, ale během těch několika příležitostí, co jsem tu v minulosti byla, tu vždy vládlo všeobecné veselí a hluk. A to i mimo večírky. „Něco tu nehraje,“ usoudila jsem a pokračovala ke dveřím.

Kirk za mnou zmateně vystřelil. „Počkej, co chceš dělat?“

Pokrčila jsem rameny. „No, zaklepat a zeptat se, co se děje.“ Jasně, že by bylo lepší se tajnůstkářsky plížit kolem a odposlouchávat, ale

nechtěla jsem být tenhle typ novináře. Bulvár byla Kirkova parketa, já chtěla být seriózní žurnalistka.

„Zešílelas?!“ zhrozil se Kirk, ale ignorovala jsem ho. Přešla jsem k domu a na chvíli se zaposlouchala do ticha. Za dveřmi nikdo nebyl. Vztáhla jsem ruku na zlaté klepadlo s vyobrazenou hlavou hyeny a několikrát s ním ťukla do bílých dveří. Chvíli jsme s Kirkem čekali a... nic.

S nádechem jsem zkusila vzít za kulatou kliku, která se pod mým tlakem ihned podvolila, a dveře se hladce otevřely.

„Šílíš?“ špitnul Kirk vystrašeně. „Tohle je rozhodně blbej nápad!“ Měl pravdu, nechtěla jsem tu čmuchtat, jen zjistit, jestli je někdo doma. Udělala jsem několik kroků do prostorné mramorové haly, které dominovalo točité schodiště vedoucí do otevřeného patra.

„Chci se jen podívat, jestli někdo –“ V tu chvíli jsme uslyšeli hlasy linoucí se z patra a já ztuhla v půli kroku.

„Ty vole, to bylo fakt náročný,“ postěžoval si někdo. Zněl vyčerpaně a smutně zároveň.

„Věděli jsme, že se to může stát.“

„Věděli, ale nic jsme s tím neudělali,“ oponoval někdo další. Neznala jsem kluky dost dobře na to, abych je rozeznala podle hlasu. Podle dresu, výšky a rozložitosti postavy rozhodně, ale hlas jsem dokázala přiřadit jen k Lefevreovi, který mluvil hlubokým basem, z něhož se vám zjeví všechny chloupky na těle, a pak jsem pochopitelně znala Matthewsův hlas, ačkoliv jsem se za to trochu styděla. Až moc často jsem si pouštěla jeho videa na sociálních sítích a rozhovory s ním...

Vyplašeně jsem se otočila na patě a mácháním rukou sdělila Kirkovi, abychom rychle vypadli. Okamžitě zacouval, pak se otočil a...

„Au!“ vyjeknul. „Ježíši!“ zaúpěl, když zjistil, že se ve dveřích střetnul s Calebem Hastingsem, fotbalistou, který hrál na útočné pozici tight end, a snad největším metrosexuálem na světě. Caleb

byl jako vždy v dokonale nažehlené košili s výrazným zlatým vzorem, který se skvěle hodil k jeho tmavé pleti. Ale ačkoliv úzkostlivě dbal o svůj zevnějšek, uvnitř byl stejně prohnitý jako zbytek party.

„Co se tu děje?!“ ozvalo se zpoza nás zvolání, a když jsem se ohlédla, zjistila jsem, že k nám z ochozu nad schodištěm míří ostatní.

Caleb nás nejdřív sjel zmateným pohledem, ale když si uvědomil, co jsme zač a že tady nemáme co pohledávat, ošklivě se zamračil. „Co tu, kurva, chcete?“ zavrčel s výrazem, který mě donutil o krok ucouvnout. Kirk ucouvnul o dva a chytil mě za nadloktí. Zdálo se mi to, nebo se vážně postavil za mě? Srab.

„Stalo se tady něco?“ spustila jsem s hlubokým nádechem a pohlédla na kluky, kteří už k nám došli. Byli tu skoro všichni – Turner Cook, Jeff Corinski, Diego Torres, Karter Jackson, Kenji Young, Eli O'Donnell a Raffael Gutierrez. Rychle jsem těkala očima po jejich tvářích a snažila si je uložit do paměti. Někdo tu chyběl.

„Přestaň strkat ten svůj zvědavej čumáček do věcí, do kterých ti nic není, Andersonová,“ poradil mi quarterback Hyen, Jeff Corinski, se sladkým úsměvem.

Znova jsem očima přelétla celé shromáždění. „Kde je Matthews?“

„Ale, copak? Něco bys mu chtěla? Máte mezi sebou nějaký... nedokončený záležitost?“ zeptal se Corinski a pomalu mě sjel pohledem až po špičky bot. Znejistělo mě to a rozhodně jsem zrudla. A to nejen proto, že byl zřejmě zasvěcený do toho, co jsem s Dyanem před necelou hodinou dělala. „Ó, snad tě neuvádím do rozpaků, kotě?“ pronesl a přistoupil ke mně blíž. Zabodnul se do mě svýma chladnýma modrýma očima a pousmál se tak, že se mi z toho málem podlomila kolena. Vedle Dylana Matthewse byl Jeff Corinski rozhodně nejpřitažlivější hráč týmu. Měl perfektně upravenou bradku a potetované svaly, které dával na odiv nekonečnou kolekci značkových tílek.

Naštěstí na mě Jeff neměl takový vliv jako Dylan, takže jsem si dokázala pohrdavě odfrknout. „Ani v nejmenším,“ zalhala jsem a jen nepatrně ucukla, když ke mně Corinski vztáhnul ruku.

Zlehka mě vzal za pramen vlasů a nechal si ho projet mezi potetovanými prsty. „To je škoda. Moc rád bych ti totiž ukázal svůj pokoj, kdybys měla zájem...“

„Jeffe, na to teď není vhodná doba, nemyslíš?“ vyštěknul za ním cornerback, Turner Cook, pobouřeně.

Corinski se na něj usklíbl, pak však zalétl očima zpět ke mně. „Pravda, asi to radši necháme na jindy. Přijď o víkendu na párty.“

Nakrátko jsem se nadechla a vrátila se k tomu, proč jsem tady. „Co se tu děje?“ naléhala jsem.

„To není tvoje věc,“ zabručel za mými zády Caleb Hastings. „Radši koukejte vypadnout, než vás nahlásím za neoprávněný vniknutí.“

Tak jo, nebudu pokoušet štěstí a kopat do sršního hnízda... Naposledy jsem se na kluky zamračila a s Kirkem v patách jsem vyrazila pryč z domu.

„Sakra, to nešlo úplně podle plánu,“ zhodnotil Kirk, když jsme nasedali do jeho auta.

„Žádné jsme neměli,“ poznamenala jsem.

„OK, ale stejně to bylo k ničemu, jen jsme proti sobě poštváli smečku vztekajících Hyen.“

„Kdepak, k něčemu to bylo,“ nesouhlasila jsem. „Víme, že ať už se tu stalo cokoli, souvisí to s Lefevrem, Matthewsem a Goldsteinem.“

„Jak –,“ spustil Kirk, ale sám si rázem odpověděl: „No jasně, jako jediní tam nebyli! I když Lefevre tam nemusel být jen proto, že zrovna zařizuje nějaký spolkový záležitost a hraje si na důležitýho.“

Přikývla jsem, to byla taky možnost. „Pak nám zbývá Matthews a Goldstein. A jelikož Dylan neodkladně odjel, tak předpokládám, že to bude primárně mít co do činění právě s Anthonym Goldsteinem. Co o něm víme?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Alfa & Omega: Zvrhlá hra.***
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.